

όργιο

όργιο, το, ουσ. [εν. του αρχ. τά ὄργια]. **1.** η ακολουασία: «χτες βράδυ στο σπίτι του τάδε έγινε μεγάλο όργιο». **2.** ανηθικότητα, κατάχρηση, παρανομία, ηθικός εκτραχηλισμός: «όργιο βίας και νοθείας || όργιο αυθαιρεσίας». **3.** άτομο που είναι δύσκολο να συνεννοηθεί κανείς μαζί του, που είναι δύστροπο: «είναι πολύ όργιο ο τάδε κι αποκλείεται να μπορέσεις να συνεννοηθείς μαζί του». **4.** άτομο πολύ ανοιχτόκαρδο, πολύ ευχάριστο: «είναι πολύ όργιο ο φίλος σου, γι' αυτό να τον ξαναφέρεις στην παρέα μας». **5.** φιλική προσφώνηση σε άτομο (3, 4): «πού είσαι, ρε όργιο, κι έφαγα τον κόσμο να σε βρω!». **6.** σε θέση επιρρ., πάρα πολύ καλά, πάρα πολύ όμορφα, εξαιρετικά: «στην εκδρομή μας περάσαμε όργιο». **7.** στον πλ. **τα όργια** (βλ. λ.).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας